

Waor gebeurd

Steven v.Hell

Ut was een donkere avend in November. De timmerknechts Willem en Peter kwammen thuus van een klus van buten ut daarp. Zo as altijd gingen ze nog effen an bie de timmerwinkel (de warkplaats) om te kieken of ter nog wat biezoenders was. Dat was ter inderdaod, der was een vrouw u sturven an de Laak. Ze woende daor allenig in een huusje, een eindje de Laak op, ietsjes van de weg of. De dokter had de sleutel of egeven an Pasman, die woende vur an de Weverstraot, de baas van Willem en Peter.

Ut was vrogger zo dat de timmerman die de kist mos maken, ok mos zorgen vur ut klejen en ut kisten van ut liek. Intussen was ut al aorrig donker u worren, ook kwam der aordig mist opzetten. Pasman die zeit tegen Willem: "Jullie maggen wel een druklicht(zaklamp) meenemen en een petroliumlamp, want het is daor eerde donker denk ik". "Ja", zeit Willem, "dat is misschien wel nodig". Zo u zeit zo u daon. Ze laoiden de kist op de bakfiets, en de rest wat ze nodig dochten te hen, en vertrukken via de Harderwiekerstraot nor de Laak. Intussen was de mist als mar dikker en dichter u worden, en toe ze onder de bomen kwammen an de Laak kon je al gien hand vur je ogen meer zien. "Tis mar goed da wullie ut druklicht mee u neumen hen, want aarst vunnen we dat huusje nooit," zei Peter tegen Willem, of dat ie al een veurgeveul had van wat ter zou gebeuren.

Pasman had al u zeit, tis an de rechterkant, daor zie je een smal paodje, tussen de bomen deur lopen, aije dat oplopen kom je vanzelf bie ut huusje uut. Mar ja, ut was inmiddels zak donker u worden, en dus stakken ze ut druklicht an. Met veul geluk vunden ze ut paodje en zetten ze de bakfiets mit de kist, en de rest effen an de kant van de weg neer. "Laoten we eerst mar us effen gaon kieken of we wel mit die kist tussen die bomen en struken deur kunnen kommen", zeit Willem. Dus zo u zeit zo u daon.

Ze lopen ut paotje op en zien metteen al, dat zal niet mee vallen um daor tussen deur te kommen, mit de kist. “Weet je wa we wel kunnen doen”, zei Peter, “we zetten ut mens op een stoel, en dan dragen we der zo op de stoel nor de weg toe. Dan kuve der daor in de kist légen en kleeën”. “Das een goed idee”, zeit Willem, “zie je moen der mar net opkommen”. Intussen wordt ut licht van ut druklicht, hoe langer hoe minder, en de mist almar dikker en dichter. “We moen opschieten aarst zien we zometteen helemaal niks meer”, zeit Peter. Dus effen deurzetten, ut liek zetten ze op een stoel en toe ieder an een kant van de stoel beuren en lopen. “Zie je wel, dat gaat best, je moen der toch wat mee an”.

Nor dat ze een eindje u lopen han zeit Willem: “Das nog een hele beur, zitten we nog wel op het pad, Peter?” “Ik docht net ok al, ik weet ok nie of we nog wel de goeie kant op gaon. Weet je wat, we zetten de stoel hier effen neer, bie disse dikke boom, ku we eerst effen rusten, en dan gaon we ieder een kant op, en a we één van beie an de weg bin, die kan dan de aar roepen”.

Zo u zeit zo u daon. Effen laoter zeit Willem: “Kom mar hieropan, hier is de weg”. “Ik kom der an, effen kieken wor de bakfiets staat. Jonge, jonge wat een gedoe in ut donker”. Inmiddels was ut druklicht zo wat uut u gaon. “Nou noen nog effen de stoel opzeuken en dan ku-we weer op Putten an, naor ut baorhuusje”.

Ut paodje konden ze nog wel vienden mar de stoel bie de dikke boom was niet weer trug te vienden. “Ik wis niet dat ter zo veul dikke bomen stungen hier”. “Tja”, zeit Willem, “wat moeten we der mee an?” “Ja we moen mar op huus an gaon, en maregevrog, as ut licht wordt mar weer te gang, wullie kun dur ok niks an doen, of wel? Zie heet de tied wel, hoe beroerd of ut ok is.”

+++